

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De SS. martyrib. Faustino & Iovita fratribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

monasteria, ijs, qui aderant, supplicabant cum multis lachrymis, nè pater separaretur à filijs. Tunc Dei voluntate ad eorū, qui illic erant, salutem, in oratorio ab eo condito instar monasterij, cum deposuerunt. Cuius monumentum per multiplicem Christi benigritatem efficit curationes vsque in hodiernum diem.

Consummatus autem fuit sanctus noster Presbyter & Archimandrita & magnus inter exercitatores Auxentius in imperio pij & Christi amantis Zenonis, Februarij mensis xliij. Fuit verò depositus in prædicto monasterio, ad gloriã Dei nostri, qui operatur dona in sanctis suis. Quoniam cum decet gloria cum patre & sancto spiritu, nũc & semper & in secula seculorum, Amen.

MARTYRIVM SS. FAVSTINI ET IOVITAE,
CVI ETIAM ANTIQVISSIMA MARTYROLOGIA
fidem conciliant: Et certè Ado episcopus prolixè illud describit.

Beatissimi viri Faustinus & Iouita, nobilissimis in ciuitate ^{15. FEBRVA.}

Brixiana orti parētibus, fidem Christi, quam religiosa mente didicerant, instanti sollicitudine prædicabant. Erant enim non solum germanitate carnis coniuncti, sed etiam virtute spiritus ita vniti, vt concordia vbique studio Christū annunciãtes, copiosam regionis illius multitudinem ad verã fidei cultum perducerēt. Erat siquidem eo tempore eiusdem Brixianæ ciuitatis episcopus, Apollonius nomine, qui ob metū persecutionis sese in abditis occultabat. Is cum famulos Dei ardentissimum feruorem erga prædicationis studium habere conspiceret, ad se accersitos, Ecclesiasticis eos gradibus sublimauit. Denique Faustino, quia maior natū erat, presbyterij officium tradidit: Iouitam verò iuniorem natū, ministrorū Christi numero sociauit. Susceptis itaque beati viri Faustinus & Iouita diuinis ministerijs, cœpère nihilominus tanto propensius verbo prædicationis insistere, quanto magis eos ipsa etiam sacerdotalis dignitas inuitabat. Cumque innumerabilem quotidie populū Christo acquirerent, nec esset aliquis, qui eorum doctrinã repugnaret, cœpit opinio prædicationis eorum ad vicinas etiam provincias se circumquaque diffundere.

Faustinus sit
presbyter
& Iouita
diaconus.

Eo itaque tempore Italicus Comes, qui Rhetiarum populis præerat, cum esset paganissimus, & supra modum demoniacis cultibus occupatus, lumen, quod ipse cecitatis sue inuolutus tenebris respuebat, moliebatur etiã in sano studio à suã prouinciã hominibus arere. Vnde factū est, vt veniente Adriano Imperatore in partes Liguriã, ad fluiuium Adduam ei occurreret, ac talibus apud eum ore sacrilego niteretur cõquestionibus: Inuidissime Imperator ac triumphator, inquit, consule Romanã reipublicã tuã, cõsule sacratissimis dijs nostris. Sunt duo viri in ciuitate Brixiana, qui nescio quẽ Christum prædicantes, plures iam à magnorum deorum nostrorum cõremonijs auerterūt. Hos nisi vestri numinis censura cõercuerit, certum est, eorum subuersionibus diuinam in his locis obliterari culturam. Audiens talia Imperator Adrianus, dat ei, vt potè quem tenebat studiosissimum sui erroris fautorem, huiusmodi per sacram scriptionem potestatem, vt vbicūque Christianos inuenisset, aut dijs eos inclinaret, aut diuersis supplicijs exterminaret. Accepta itaque, Italicus Comes, vt optauerat, sequendi in Christianos potestate, processit iturus Brixiam, sicut iusserat Adrianus. Qui mox vt in ciuitatē ingressus est, misit Liberium consiliarium suum ad Faustinum & Iouitam, qui eis imperialem facerēt innotescere sanctionem. Quos cum in fide nominis Christi persistere immobiles comperisset, repletus indignatione, præcepit militibus, vt eos comprehensos suis aspectibus præsentarent.

Sistuntur
martyres
corã Italicò
Comite.

Qui cum adducti essent, ita eos Comes Italicus allocutus est: Inuidissimus Imperator sacris suis iussis cõstituit, debere omnes Christianos ad deorum nostrorum religionem conuerti. Si qui verò eius inuenti fuerint repugnare præceptis, diuersis in eorum cõtumaciam animaduerti supplicijs. Vnde equū est, vos, ò Faustine & Iouita, tam salubribus monitis colla submittere, & relicto nouo superstitionis errore, ad veterẽ sacrorū deorum, quam status reipublice cõstituit, repedare culturam. Beatissimi Faustinus & Iouita

Ssss dixit

dixerunt: Tempus nostrum aduenit, vt exultare potiùs, quàm terreri, debeamus. Vnde scire te certius volumus, quia neq; fidem Domini nostri Iesu Christi, qua semel imbuti sumus, villo possumus modo relinquere, neq; huiusmodi præceptis obedire. Audiens hæc Italicus Comes, iussit eos in carcere custodiri vsq; ad Adriani Imperatoris aduentum, qui in proximo sperabatur venturus. Quinta igitur die cum introisset Adrianus Imperator Brixiam, retulit ei Italicus Comes de beatissimis Faustino & Louita, quod iussis eius obtemperare contempserunt, & quia ad eius audientiam clausi reseruarentur in carcere. Adrianus Imperator dixit: Et quali progenie orti sunt, vt ad nostram maiestatem audiendi reseruarentur? Italicus Comes respondit: Ex præclaro genere originem ducunt. Nam parentes eorum caput senatus in hac ciuitate fuerunt, qui tantam dijs nostris exhibuerunt reuerentiam, vt sicubi comperissent esse Christianos, summo eos flagrantis zeli studio persequerentur. Isti verò qua insania dementes effecti sint, nescio, vt obstinata cordis intentione deos nostros blasphemantes respuant, & Christum, qui à Iudeis ligno affixus asseritur, colant. Adrianus dixit: Isti homines mihi plurimum necessarii sunt, vt per eorum supplicia multos ad deorum nostrorum religionem conuertam. Tunc præcepit eos eductos de carcere, suis presentari ad spectibus, quibus & dixit: Est ne aliquis Deus Sole præstantior, vt relicto eius numine, ad alium vos quasi potiorè debeat conferre? Beatus Louita respondit: Nos verum Deum veneramus & colimus, qui est Deus cæli & terræ & vniuersæ creaturæ: qui & ipsum Solem constituit, ac dedit illi officium, vt luceat per diem, sicut & lunæ stellarumq; ordinibus, vt tenebras illuminent noctis. Adrianus dixit: Consultius facitis, si nostram impleatis voluntatem, vt primi in nostro palatio esse possitis, quàm in hac insania perseuerantes, acerbissima morte consumemini. Sanctissimi Faustinus & Louita dixerunt: Non facimus rem nefariam, quæ nos ad interitum perducat æternū. Adrianus dixit: Nefariè facitis, cum vos Christianos esse denunciatis, vt exclusa à vobis tranquillitatis nostræ gratia, infamiæ macula denotemini. Sanctus Louita respondit: Optimè nos profiteamur & denunciemus esse Christianos, nam gratia tua nobis vitanda est, vt ad æterni regis gratiam peruenire possimus. Adrianus Imperator dixit: Nimis duro corde estis, quos verba mea inclinare non possunt. Pietas enim nostra erga vos est: ideoque vos optamus modis omnibus effici meliores, vt dignam habeatis apud nos militiæ potestatem. Beatus Faustinus respondit: Dignam habemus militiam, quam nobis Christus noster tradidit. Nam militia vestra cum tempore finienda est, quia & vos ipsi cum tempore deficietis. Nostra verò militia in æternum permanet. Adrianus dixit: Iam satis est, quod vos patienter sustinui. Aut sacrificate deo inuicto Soli, aut per multa faciam in vos tormenta expendi. Faustinus & Louita responderunt: Nos sacrificamus Deo viuo, qui Solem in ornamenta constituit. Sol autem, quem nobis adorandum præcipis, à Deo vero nobis in obsequium datus est. Tunc Adrianus ira commotus, iussit eos ante templum Solis perducere. Erat autem statua Solis auro perfusa, habens in capite radios ex auro puro. Quibus dixit Adrianus: Videtis gloriã inuicti Solis? Accedite, & sacrificate ei, vt dignos vos habeat in conspectu suo, & liberi efficiamini ab his, quæ vos expectant, tormētis. Beatus Faustinus respondit: Nunc videbis gloriam Dei nostri, vt cognoscas hunc inualidum esse, quem tuum deum confiteris. Tunc vna voce pariter dixerunt: Sol cognouit occasum suū: posuisti tenebras, & facta est nox. Adrianus dixit: Quid est, quod submurmuratis? Accedite propius, & sacrificate deo inuicto Soli. Tunc Louita conuersus ad statuam Solis, dixit: Nos adoramus Deum, qui regnat in cælis, qui Solem lucere constituit: tu autem cum sis statua in adpectu tantum Solis, transfigurare in effigiem picis ad confusionem eorum, qui te quasi deum adorant. Cumq; hæc dixisset, ilicò facta est statua vt fuligo in conspectu populi. Radium autem, qui in capite illius erant, tanquam carbones mortui decidebant in terrā. Cernens Adrianus talia, dixit: Quid est, quod video? Italicus Comes dixit: Præcipe ministris, vt ei restituant splendorem. Iubet ergò Adrianus ascendere ministros cum spongijs, vt super ductam fuliginem eidem statuæ detergerent. Quod dum ministri conaretur efficere, tota simul in fauillam resoluta est, vt nihil penitus ex ea remaneret. Beatus verò Faustinus ait ad Imperatorem: Animaduertis quod factum est deo, quem colis? Quo modo ad nihilum redactus est? Tunc iratus valdè, iussit eos ad bestias damnari. Cumq; introducti essent in medio ludi, Adrianus dixit ad Italicum: Introducantur feræ seuissimæ, ad quarum adpectum statim timore deficiant. Conuersus verò Adrianus, dixit

Adducuntur etiam in Imperatoris conspectum.

Psal. 103.

Solis statua fit instar fuliginis.

Redigitur in fauillam.

dixit ad martyres: Animaduertite, ô Faustine & Iouita, quia iam in morte estis constituti, & propè est, vt acceleretur finis vitæ vestræ. Consentite itaq; mihi, & sacrificate deo Saturno siue Dianæ, vt à ferarum morsibus possitis absolui. Sanctus Faustinus respondit: Saturnus, quem dicitis, homo fuit pollutus immaniſſimis sordibus, qui suorum ferunt carnes vorâsse filiorum. Diana verò turpis extitit mulier, quæ pudore abiectò, succincta more venantium, feras dicitur insecuta. Hôsne tales nobis præcipis ad summi Dei iniuriam adorare? Adrianus Imperator dixit: In morte estis constituti, & adhuc in blasphemijs perseveratis? Tunc conuersus ad satellites suos, imperat eis, vt quatuor aduersus athletas Christi leones admitterent. Dimissi sunt itaq; leones, quorum erant oculi flammanes, & ad spectus terribiles. Qui venientes cum grandi velocitate, proiecerunt se ad pedes sanctorum, dantes intolerabiles fremitus, ita vt cõtremsceret populus paganorum. Ipsi verò demisso in terram capite, lingebant sanctorum vestigia. Cernens Adrianus, quod gerebatur, iussit ministros suos, vt dimitterent leopardos. Qui & ipsi venientes ad locum, vbi ferui Dei stabant, volutauerunt se ad pedes eorum. Videntes hæc populi, clamauerunt, dicentes: Tolle magos de medio nostri, vt possimus liberè deos adorare. Adrianus amplius ira stimulatus, ait ad ministros: Dimittite ad eos vrsos, ponentes prius tamen circa latera eorum faculas ardentis, vt cum exusti fuerint, dolore eos instigante, ipsos deuorent. Ecce ergò ministri, vt sibi fuerat imperatum, dimiseruntq; vrsos. Qui cum ad feruos Dei appropriâssent, leones & leopardi faciebant in ipsos ministros impetum, & ita eos morsibus suis conciderunt, vt ne vnus quidem viuus euaderet. Electi autem Dei stabant inter bestias securi, quibus ait Adrianus: Animaduertitis, Faustine & Iouita, quia miserationem suam adhuc deus Saturnus, cui iniurias intulistis, erga vos exhibet, & idcirco à feris minime contingimini? Faustinus respondit: Erubescite Christianorum tyrannè. Non enim, vt tu putas, Saturnus tuus ab his feris nos eripuit, sed potius verus Deus ille, cui nos seruimus, qui regnat in cælis.

Vbi itaque sunt minæ, quas nobis intendebas? Ecce feræ, quas cum grandi ad nos feritate misisti, adorantes Deum, iacēt ante pedes nostros prostratæ, nihil feritatis habentes. Sed si qua adhuc habes fortiora, accelera, vt in omnibus te victum esse cognoscas. Adrianus dixit: Nolite vrgere, quia iam duriora præparata sunt, quæ vobis adhiberi præcipiam. Tunc quidam sacerdos, Orphetus nomine, qui cõsanguineus erat Imperatoris, dixit ad eum: Si iubet pietas vestra, tollentes inuictissimum deum Saturnum, eamus ad eos, vt liberentur à feris, & sic poterimus lucrari animas eorum. Adrianus dixit: Facite, sicut vobis videtur. Tunc Orphetus vnà cum alijs sacerdotibus, necnon Italico Comite, tollentes Saturni statuam, pergebant ad locum, vbi erant sancti inter bestias positi.

Qui cum propius accessissent, cõtinuò feræ insilientes super eos, vniuersos suis morsibus peremerunt, clamantibus paganis ac dicentibus: Deus Saturne, adiuua ministros tuos. Statua quoquè ipsa, bestiarum conculcata pedibus, suorum iacebat scædata sanguine sacerdotum. Audiens vxor Italici, Afra nomine, virum suum à feris interemptum, cum magna velocitate venit ad theatrum, & ita cum clamore dicebat Adriano: O quales deos colis Adriane, qui nec sacerdotes suos, nec seipsos potuerunt liberare. Quapropter & ego misera ob vestram perfidiam vidua facta sum. Quid multa? Videntes populi, quod erat factum, magnificabant Deum Faustini & Iouitæ, & multi ex eis crediderunt in Domino: inter quos simul etiã Calocerus, qui erat in officio Imperatoris, cum multis officialibus suis crediderunt Christo. Sed & Afra, cõiunx Italici, relicto errore idololatræ, credentiũ sociata est numero. Adrianus Imperator ait ad martyres: Si verus Deus est, quæ colitis, exite liberi à feris. Beatissimi athleta responderunt: Et in hoc tibi ostendemus potentiam Domini nostri Iesu Christi. Tunc conuersi, dixerunt ad bestias: In nomine Domini imperamus vobis, vt exeat extra ciuitatem, neminem omninò contingentes. Quæ statim à conspectu eorum, velut oues mansuetissimæ recedentes, portas ciuitatis egressæ, montium deserta petierunt. Adrianus verò fortissimos Christi milites præcepit retrudi in carcerem.

Postera igitur die iubet sibi in Capitolio Adrianus sedē parari: quòd cum sanctos Dei adduci præcepisset, compellebat eos Ioui thura imponere. Qui cum immobiles in fide Christi persisterent, iussit Adrianus ignem copiosum accēdi, & in medium incendij eos proijci. Stabant verò bellatores Christi inter flammam immobiles, & expansis manibus hymnum dicentes. Ampliori ergò dehinc Adrianus indignatione correptus, magos eos esse

Dimittuntur in eos leones, sed nihil illos lædunt.

Item leopardi.

Item vrsi.

Feræ deuorant Italici Comitem cum multis alijs.

Calocerus, Afra & alij multi crediderunt in Christum.

Mittunt in flammam martyres illæsi.

esse & sceleratissimos inlaminans, præcepit eos rursus in carcerem trudi, & nullum penitus ad visitationem eorum admitti, ut famis penuria interirent. Angeli autem Domini in tempesta noctis silentio descenderunt ad eos, quorum aspectus in modum radiorum Solis, tenebras effugabat. Qui confortantes beatissimos Christi athletas, ab oculis eorum lapsi sunt. Iubet itaque post hæc Adrianus tribunal ante templum Martis præparari, & ibidem sibi beatissimos Faustinum & Iouitam exhiberi. Cumque isset Calocerus, ut eos exhiberet, ecce occurrit sanctis martyribus totum officium Caloceri, & præcedebat eos cum magna reuerentia, usque dum venirent ad fanum Martis. Cernens verò Adrianus omnes ex officio pari consensu sanctis habere reuerentiam, suspirans, animique dolore permotus, recepit se in palatium, & iussit Faustinum & Iouitam in scio populo ad se adduci. quibus & irâ dixit: Existimatis, quod & me vanum per maleficia vestra faciatis, sicut & populum fecistis? Vnde nisi sacrificaueritis, per diuersas vos faciâ victos trahi ciuitates, & per varia demum tormenta viuendi vobis terminum imponam. Beatus Faustinus respondit: Quocumque nos duci præceperis, semper in nomine Domini nostri te scies confundi: quia Saluator noster, qui nos protegit, semper nobiscum est. Adrianus dixit: Probabitur tunc, cum vehementiora vobis adhiberi præcepero tormenta. Beatus Iouita respondit: Quasunque nobis pœnas adhibueris, non timebimus mala, quoniam Dominus suscipiet nos. Tunc præcepit eos iterò in carcerem claudi usque ad diem profectiois suæ, mandans ministris, ut nullum ad eos ingredi permitterent. Sed & carcerem annuli sui impressione obsignari præcepit. Omnis verò populus, qui crediderat vnâ cum Calocero & officialibus eius, inquirentes beatum Apollonium, qui propter merum infidelium occultabatur, inuenerunt eum non à longè à Brixiana vrbe absconditum.

Apollonius
episcopus
latitando
declinat
ra-
biem perse-
cutionis.

Cui cum omnia, quæ gesta fuerant, retulissent, Deum benedicens Apollonius, iuit pariter cum eis ad cuiusdam montis remotiorem locum: ibique eis iuxta morem fidei ferriem tradens, baptizauit eos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti: & confortans eos in Christo, dimisit à se. Nunciatum est autem Adriano, quia Calocerus & officium eius credidissent. Qui iratus valde, præcepit eos comprehendere, & victos sibi in circo præsentari, & ait ad Caloceram: Calocere, quæ te dementia inuasit, ut vnuerfis, qui in palatio meo sunt, te abiectionem redderes? Conuersus quoque ad officium eius, dixit: Dicite, morti destinati, quæ vos insania compulsi, deos nostros reliquistis, ut inter damnatos puniri non metuatis? Illi ad hæc responderunt: Non timemus huius seculi mortem, quia adiutor noster Deus est, qui regnat in cælis. Tunc furore nimio successus Adrianus, iussit eos circumduci, & in eodem loco decollari. Quod cum factum fuisset, venit Apollonius cum Christianis, & rapuit corpora eorum, & dignè tradidit sepulturæ sub die xiiij. Calend. Decembrium.

Faustinus,
Iouita &
Calocerus
vincti du-
cuntur Me-
diolanum.

Calocerum verò præcepit Adrianus vnâ cum Faustino & Iouita catenis adstrictos post se ad Mediolanensem ciuitatem, quod erat profecturus, adduci. Cumque portas ciuitatis beati martyres fuissent egressi, profectus est eos omnis populus Christianorum vnâ cum sancto Apollonio episcopo, & venerunt cum eis usque ad fluuium, qui dicitur Mel-la: & ibi confortantes se inuicem, dataque sibi pace, multis cum lachrymis separantur. Porro beatissimi athletæ Faustinus & Iouita, vnâ cum Calocero vincti catenis, sub custodia perducti, die tertio Mediolanum sunt ingressi. Statimque Adrianus iubet sibi in thermis Herculaneis tribunal parari, & in conspectum suum fortissimos Christi martyres, sic ut erant fatigati ex itinere, exhiberi, sperans infelix robustissimos Deimilites, fessos iam labore viæ, suis obedituros præceptis. Ad quos inflata voce sic locutus est. Scitis miseri, quomodo translati estis de ciuitate vestra? Vel modò conuertimini ad sacrificia deorum magnorum, ut liberi à pœnis esse possitis, & inter primos in nostro palatio computari. Beati martyres responderunt: Sacrificium offerimus Deo nostro, qui nobis in omnibus præbet auxilium. ceterum securus esto, quia demonijs, quæ colis, non sacrificamus, promissiones tuas pro nihilo putantes. Adrianus hæc audiens, stimulis furoris exagitatus, iussit eos supinos alligari, & supra ora eorum fistulas poni, & liquefactum plumbum infundi: quod eorum guttura penetrâs, vocem simul eis & vitam extorqueret. Faciunt ministri imperata: sed mox resiliens plumbum in eos, qui illud infundebant, dispergebatur: sanctos autem in nullo contingebat incendium.

Cernens id Adrianus, magis infremuit, iussitque eos in eculeo torqueri, & circa late-
ra

ra eorum laminas ardenes adhiberi. Quod cum ministri fecissent, exclamans Calocerus, dixit: Orate pro me beatissimi martyres, quia grauius comburor ab his flammis. Sanctus Faustinus dixit: Sustine modicum Calocere: adest ecce angelus Domini, ferens auxilium tibi. Nec mora, affuit adiutorium Domini, confortatusq; Calocerus, gratias Christo coepit referre, asseuerans se dolorem minimè sentire. Adrianus dixit: Calocere, verè ignem nõ sentis? Calocerus dixit: Verè tibi dico, quia flammarum tuarum incendia prorsus non sentio. Adrianus dixit ad officium: Afferte stupam, resinam & oleum, & circa eculos ignem supponite, vt cum ipsis pariter eculis concrementur. Cumq; ministri sibi imperata perfecissent, cernens Adrianus prolixam circa eculos flammam diffundi, æstimans sanctos Dei vehementer aduri, præcepit eis acclamari: Vel modò sentite fortissimorum deorũ virtutem. Beati verò martyres vultu lætissimo benedicebant Dominum, ita vt cunctis patenter innotesceret, quia nequaquam eos incendium molestaret. Videntes autem populi, qui assistebant, tanta mirabilia, clamare coeperunt: Verè magnus est Deus Christianorum. Et multi ex ipsis crediderunt in Domino. Confusus igitur Adrianus, & iam nesciens quid ageret, iussit eos celerius ad carcerem trahi: & dehinc post aliquot dies proficiscens Romam, præcepit inuictos Christi martyres per singulas quasq; ciuitates ferro victos secum pertrahi, quatenus & Christianis eorum exemplum metum incuteret, & Dei athletas itineris labore conficeret. Calocerum verò tradidit cuidam Antiocho, Alpium Cotiarum rectori, præcipiens illi, vt eum ad immolandum compelleret: aut si in sua sententia persisteret, diuersis excruciatum supplicijs, morti addiceret. Accepto itaque Antiochus Calocero, proficisci ad Alpes Cotias parans, ante se eum victum præmisit.

Calocerus
in poenis
confortat.

Multi cre-
dunt in Do-
minum.

Sed quia res ita exigebat, vt Antiochus cum Adriano proficisceretur, * Fabricium quẽdam qui eius vices perageret, ad Alpes Cotias direxit, a quo beatus Calocerus multa pro Christi persequendo nomine, ad extremum reductus Mediolanum, ibique fortis in fide, martyrium constanter accepit. Porro beatissimi martyres Faustinus & Iovita, Romam perducti sunt, trahentes vbiq; per prædicationis officium populum ad Christum. Quibus nõ longè ab Vrbe positus, Calimerus quidam, iam Christi fide imbutus, occurrit, eosque in vehiculum suum, quo ipse sedebat, ascendere per suavitatem, Vrbeque cum eis ingressus est. Cuius fidem beati martyres explorantes, permisi a custodibus, petierunt a Romano pontifice, qui eodem tempore occultus ad Catacumbas morabatur, vt Calimero Episcoporum honorem traderet, eumque ad Mediolanensem populum, qui in Christo crediderat, confortandum dirigeret. Quod & factum est. Verum quia longum est, beatissimorum Christi martyrum Faustini & Iovitæ omnem textum passionis seu miraculorum exponere, ad gloriosum eorum exitum veniamus. Denique cum apud urbem Romæ ab Adriano Imperatore dijs immolare compulsi essent, & fortissima, suffragante Deo martyribus suis, cordis intentione resistissent, ac multum, tam robore suæ constantiæ, quam verbo fidei, Christo populũ acquisissent, nouissimè tradidit eos Adrianus Aureliano Comiti, dicens: Tolle istos deorum nostrorum cõtemptores, & reduc eos in ciuitatem Brixianam, & ibi eos, nisi sacrificauerint, interfice. Qui suscipiens beatissimos martyres, victos ferro ad ciuitatem Brixiam reduci præcepit. Quibus occurrentes Christiani cum sancto Apollonio antistite, nimia de eorum regressione exultatione gauisi sunt. Tunc Aurelianus Comes iussit sibi beatos martyres exhiberi. Quos cum de immolando deorum sacrificijs compellasset, beati martyres responderunt: Nos libenter parati sumus pro nomine Domini nostri Iesu Christi potius mori, quam tuis obedire præceptis. Audiens hæc Aurelianus, iussit eos foras ciuitatem duci, & ibidem decollari. Ducti sunt ergò fortissimi martyres Christi extra portam ciuitatis in via Cremonensi, ibique genibus positus, a gladiatoribus decollati sunt, suscipientes momentaneam

Hunc Ado-
vocat Sapi-
tium, & pri-
micerium
Scholæ Cæ-
didatorum.

Calimerus
ordinatur
Mediolan-
ensis epi-
scopus: quẽ
Onuphrius
scribit V.
fuisse eius
vrbis epi-
scopum.

Faustinus
& Iovita
decollatur.

mortem, vt vitam acquirerent sempiternam. Facta sunt autem hæc tam in

Brixiana, quam in ceteris vrbibus vel regionibus sub Adriano Impe-

ratore. Et consummata est gloriosissima eorum passio sub die

quintodecimo Calendarum Martiarum, regnan-

te Domino nostro IESU

Christo &c.